

Hansen. Den eneste Undskyldning, Justitsministeren fremførte derfor, var den, at hun sad i Forvejen i Varetægtsarrest. Er det da en Undskyldning? Redaktør Johannes Hansen har haft det Held, at ingen kraftig Haand har taget ham i Nakken og sat ham i Varetægtsarrest; det kunde for Resten lige saa godt være sket. Paa den Tilfældighed, at denne fattige Kone i Vejle Amt har siddet i Varetægtsarrest, men den anden ikke, bygger Justitsministeren sit Forsvar for, at han har baaret sig helt anderledes ad overfor den ene end overfor den anden, Johannes Hansen og den fattige Kvinde ovre i Vejle Amt. Jeg beder Rigsdagsmændene derovre fra Vejle Amt, jeg beder de ærede Provinsrepræsentanter lægge Mærke til dette: Den fattige Kvinde ovre i Vejle Amt, faar Distriktslægens, Embedslægens Erklæring for, at hun lider af Mavesaar og ikke kan taale Fængslet, og selve Amtmanden forespørger Justitsministeriet — saa alvorligt er Tilfældet —, om man ikke kan fritage hende for Fængsel; og saa svarer Ministeriet — det er den højtærede Justitsminister —, at „Ministeriet ikke kan antage, at det under disse Omstændigheder er udelukket, at i alt Fald en Paa-begyndelse af Strafksekutionen finder Sted, og at den Tid, i hvilken Arrestantinden derefter maatte blive indlagt paa et Sygehus, vil være at medregne i Straffetiden“. Saaledes skriver Justitsministeren overfor denne fattige Kone i Vejle Amt, men Smudsbladsredaktøren her i København — der staar i disse Dage et Hyl i hele Regeringspartiets Presse ude i Landet over Smudsbladene — ham behandler Justitsministeren paa den Maade, han har gjort, med denne mageløse Eftergivenhed og Taalmodighed —, men den fattige Kone ovre i Vejle Amt skal ind i Kachotten, skønt hun efter Distriktslægens Erklæring lider af Mavesaar og ikke kan taale det. Jeg siger: Her maales ikke med samme Maal i dette Land overfor den lille og den store i Samfundet, saa længe vi have denne Mand siddende paa Justitsminister-taburetten. (Uro paa Tilhørerpladsen).

Formanden: Jeg beder endnu en Gang Tilhørerne at forholde sig rolige for ikke

at tvinge mig til at fortsætte Mødet uden Tilhørere.

Zahle: Efter den Maade, hvorpaa den højtærede Konseilspræsident udtalte sig og gjorde Justitsministerens Sag til sin egen Sag, kan jeg ikke nære nogen Tvivl om, at den højtærede Konseilspræsident er klar over, at det er en Nødvendighed, at der bliver nedsat en Undersøgelseskommission og bliver givet os, der have fremsat Beskyldninger for Misbrug overfor den højtærede Justitsminister, Lejlighed til under forbindende Former at føre vore Beviser. Jeg tror derfor, og jeg spørger, om jeg ikke har Ret i denne Opfattelse, at den højtærede Konseilspræsident har et Forslag til en saadan Undersøgelseskommission hos sig og vil fremsætte det her i dette Møde. Ellers er det mig ufatteligt, at den højtærede Konseilspræsident kunde optræde, som han har gjort. Hvis jeg imidlertid skulde have Uret i denne Antagelse, vil jeg, da Tiden nu allerede er længere fremme paa Dagen, end vore Forhandlinger pleje at vare, henstille, at vi nu afbryde Forhandlingerne, og at vi saa mødes i Morgen ved sædvanlig Tid og tage Bestemmelse om, hvorledes denne Undersøgelseskommission skal sammensættes, som skal tage denne Sag under Behandling. Ja, de Herrer skulle ikke le, for denne Gang gaar det alligevel ikke med at le det ned. Nu er Sagen baade den højtærede Justitsministers og den højtærede Konseilspræsidents. Det er en Sag af saa vidtrækkende og alvorlig Betydning, at der maa en Undersøgelse til. Man maa vide, om det er os, der gøre Uret, og den højtærede Konseilspræsident, der er et uskyldigt Lam, eller om der er Sandhed i de baade for Konseilspræsidenten, Justitsministeren og den danske Stat saa alvorlige Beskyldninger, der her ere blevne fremsatte. Det maa vi til Bunds i, og den højtærede Konseilspræsident kan ikke have taget denne Sag paa sig uden ogsaa at ville medvirke til, at der kommer fuldt Lys og Klarhed over den.

Konseilspræsidenten (J. C. Christensen): Hvad jeg har sagt her under denne Forhandling, er, at der er fremsat Paastande,